

Kniha: 95. Žena, kterou chtěli - Rozbít iluzi dobré křesťanské manželky

Kniha

Žena, kterou chtěli - Rozbít iluzi dobré křesťanské manželky

Poprvé jsme se s ní setkali před téměř dvaceti lety jako s úhledně zabalenou postavou jménem Shannon Hendricksonová v bestselleru „Boy Meets Girl“, který napsal její bývalý manžel o své teologii namlouvání poté, co dal randění sbohem.

Postava, o níž nám bylo řečeno, že vedla „prázdný život žitý pro sebe – život ovládaný hříchem“ v honbě za „žebříčkem slávy“. Bylo nám řečeno, že byla „bezstarostná, dokonce lehkomyšlná“, plná „pýchy a nezávislosti“, a že navzdory tomu, že předváděla „sebevědomé odmítání“, nakonec svého „hříšného a sebestředného života“ litovala.

Po letech [jsme poslouchali](#), jak zpívá: „Ach, a krvácel můj Spasitel, a zemřel můj Vládce? Copak by věnoval tu svou svatou hlavu pro takového červa, jako jsem já?“.

Bývalý manžel Shannon Harrisové Josh napsal v oddíle „Poděkování“: „C. J. Mahaneymu. Vaše vize a důvěra v důležitost této knihy mě v uplynulém roce mnohokrát podržela. Váš vliv se dotkl každé její části.“

Shannon pak Josh napsal: „Miláčku, jen Bůh ví, jakými způsoby ses obětovala pro tuto knihu. Děkuji ti za tvou pokoru a ochotu být trofejí Boží milosti.“

Podle Joshových tehdejších slov byl tedy Joshův knižní bestseller *Boy Meets Girl* řízeným C. J. Mahaneyem, který zobrazoval Shannon Harrisovou jako trofej.

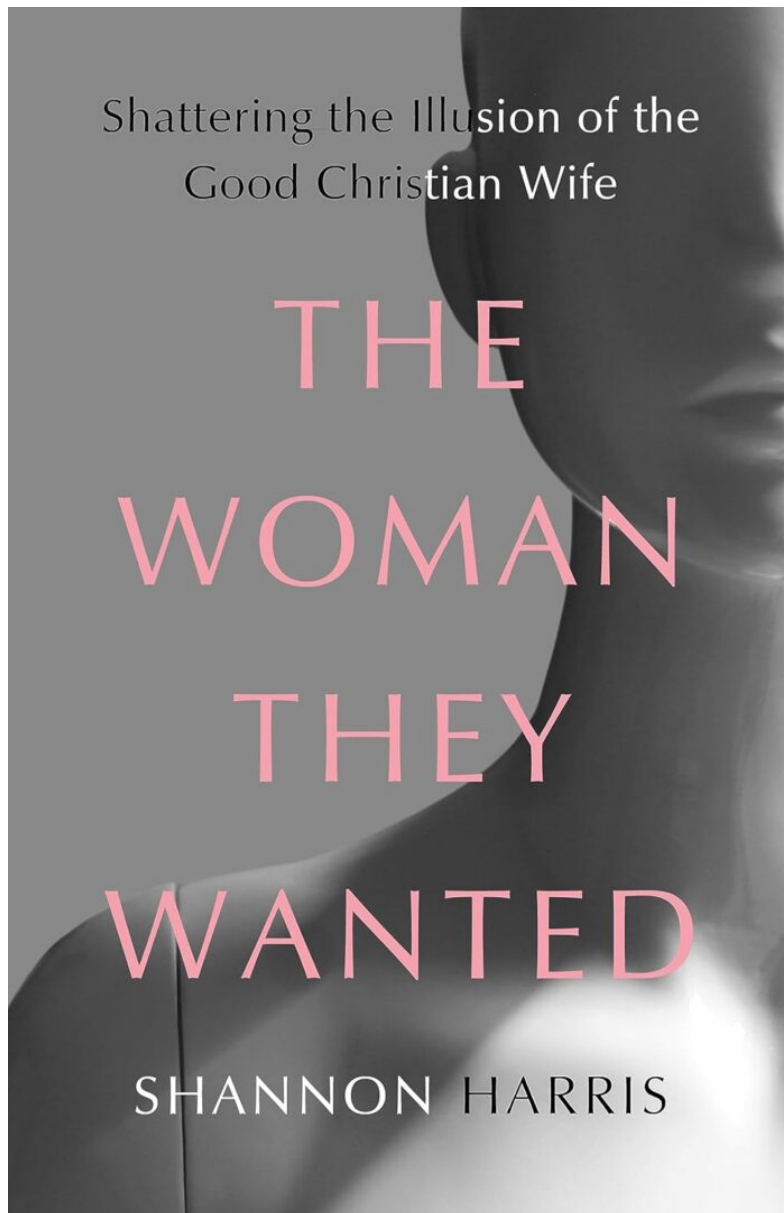
O osmnáct let později bychom se mohli ptát, jaká byla Shannonina perspektiva.

„O čem přemýšlí?“

Boy Meets Girl začíná Joshovým vyprávěním scény, kdy Shannon na konci pracovního dne vyjde z kostela, sedne si do své tmavě modré Hondy Accord a začne plakat.

Josh píše: „*Na co myslíš? Přemýšlel o tom,*“ když se na ni díval zpoza horního okna kostela.

Josh už o tom nepřemýšlí. Minulý měsíc nám [Shannon Harrisová](#) dala vědět, o čem přemýšlí, když vydala vlastní knihu [The Woman They Wanted: Shattering the Illusion of the Good Christian Wife](#) – *Žena, kterou chtěli: Zničit iluzi o dobré křesťanské manželce*.

Shannon v ní vypráví, jak ji její zkušenost v konzervativní evangelikální charismatické kalvinistické skupině Sovereign Grace Ministries, kterou vedl C. J. Mahaney, vybičovala k jejich teologické genderové roli a jak se začala léčit na cestě k tomu, aby byla opět sama sebou.

„Biblická žena“ nebyla skutečnou ženou, byla obrazem, projekcí, produktem!

„Když jsem začala znovu nacházet svou vlastní identitu, vzpomněla jsem si. Být sama sebou není zdaleka tak vyčerpávající jako být někým, kým nejsem,“ píše Shannon. „Biblická žena“ nebyla skutečnou ženou, byla obrazem, projekcí, produktem! Produkt vytvořený člověkem, doslova. Ideál, kterého je třeba dosáhnout. Na Amazonu si můžete objednat celé knihy a stát se jí také.

Ale nebyla jsem to já a nebyly to ani spousty žen. Byla ženou, kterou chtěli. To je všechno. Žena, kterou chtěli. Bylo to jako nosit šaty, i když každá z žen je může nosit trochu jinak. Některé ženy si ji přehodily přes rameno a měly na sobě jen tolik, aby prošly schválením. Některé ji odhodily a odešly. Některé ženy, jako já, se v ní úplně ztratily. Mohla jsem ji nosit, ale to neznamenal, že jsem touto ženou byla. Tito muži neměli ani ponětí, kým jsem ve skutečnosti uvnitř byla.“

Kdo je Shannon Harrisová uvnitř?

Během měsíce od vydání její knihy reagovali konzervativní evangelikálové na Shannonino vnitřní uzdravení různými způsoby. [Někteří litovali](#) způsobu, jakým s ní církev zacházela, a vyzývali lidi, aby se spolu s ní cítili zranění. Většina z nich však Shannoninu knihu buď ignorovala, nebo ji nařkla, že „odmítla Krista“, a tudíž se nemusela „nikdy doopravdy znovuzrodit“. Pro ně není na Shannonině příběhu smutné to, že ji donutili cítit se jako červ, ale to, že se jako červ musí cítit znovu.

Vnitřní poušť Shannon Harrisové však není jejich příběhem, který by mohli ovládat nebo ignorovat. Je to její příběh, který může odhalit, jakkoli málo nebo hodně se o něj chce podělit.

V rozhovoru pro *Baptist News Global* Shannon hovoří o tom, jak probíhala reakce na její knihu, a také o tom, jak pokračuje ve svém uzdravování.

Ve své knize říkáte: „Víte, že jsem se v minulosti snažila o to, abyste byla v bezpečí: „Vyslechnou můj příběh? Je to nepravděpodobné.“ Pak se podělíte o řadu reakcí, které očekáváte, že uslyšíte. Teď, když kniha vyšla, vyslechli váš příběh? Jsou nějaké nečekané způsoby, jak se cítíte být vyslyšena?

No, ti z fundamentalistických nebo konzervativních skupin, kteří nechtějí, aby jejich víra nebo doktríny byly zpochybňovány, ji odmítají, jak jsem si myslela. Nejsou připraveni slyšet mé poselství, a to je nešťastné, protože to znamená, že nejsou ochotni se zastavit a pochopit dopad své činnosti.

Dobrou zprávou je, že se mi ozývají lidé z různých společenských vrstev, různého věku a přesvědčení, kteří si knihu přečetli, a ohlasy jsou veskrze pozitivní. Dělán chyb, nedostatek odvahy, plnění snů, ztrácení se v někom nebo v něčem... to jsou nakonec univerzální témata. Bylo povzbudivé vidět, že mnoho lidí v knize našlo něco, co s nimi rezonovalo. Určitě jsem se díky tomu cítila méně osamělá a také víc známá v dobrém slova smyslu.

Margot Robbie jako Barbie

Říkáte: „V životě jde o víc než jen o poslušnost a vyumělkovaný vzhled.“ Když jsem to četl poprvé, zrovna jsem se díval na nový film o Barbie. Vzhledem k tomu, že *Barbie* zkoumá, co znamená být člověkem ve světě patriarchátu, zajímalo by mě, jak s vámi tento film mohl rezonovat.

Myslím, že ten film byl skvělý. Samozřejmě ukazuje, jak patriarchát ubližuje ženám, ale také mužům a všem ostatním. Vzala jsem na něj s sebou maminku. Takže to byl vlastně takový uzavřený kruh.

Mojí mámě se nelíbilo poselství panenek Barbie, takže když jsem vyrůstala, neměla jsem jedinou Barbie. Když mi bylo deset, nechala mě dívat se na *Stepfordské paničky*. Je šílené, že jsem měla matku, která mě chtěla usměrnit, a přesto jsem se otočila a nechala se omezovat a strkat do malé krabičky. To mě nutí myslet si, že jsme nepokročili tak daleko, jak bychom chtěli věřit. Je moderní doba, a přesto jsem se nechala pohřbit šest stop pod zemí v Kenově církevním světě.

To je pro mě místo, kde je Ruth Handlerová ve filmu. Viděla jsem ji jako pohřbenou pod společností a muži. A řeknu vám, že nebylo snadné se z toho vyhrabat. Naprosto se mi líbí, že film nabízí nový slovník a referenční rámec, jak o těchto věcech mluvit.

Je ironické, že náboženská skupina tvrdí, že si je tak jistá, že má přisouzenou Ježíšovu dokonalost, ale pak se neustále konfrontuje a vyhýbá se tomu, aby se ztotožnila s jakýmkoli zdáním selhání. Myslíte si, že ovoce neustálé vzájemné konfrontace vyrůstá z nejistoty, která je podvědomě zakořeněna v teologii Boha, který vyžaduje buď absolutní dokonalost, nebo přisouzenou dokonalost, aby s námi mohl být ve vztahu?

Myslím, že je to možné, ale spíše se přikláním k názoru, že to pramení ze skryté agendy zahrnující službu Sovereign Grace Ministries (dříve se jmenovala People of Destiny a nyní Sovereign Grace Churches), jejíž jsem byla součástí.

Ke konci mého působení v této službě se objevila obvinění obětí, že tato služba v 80. letech minulého století kryla sexuální zneužívání. Případ se kvůli promlčení nedostal k soudu. Ale teď mi dává smysl, že kdyby měli co skrývat, nechtěli by se dostat na místo, kde by to neměli pod kontrolou.

Takže nadměrná kontrola a soustředění se na ostatní mohly být způsobem, jak se tomu vyhnout. Je smutné, že vedení služby odmítlo opakované výzvy, aby se jménem obětí otevřelo vyšetřování.

Zmiňujete se o tom: „Jak byl život v církvi nevyrovnaný, tak bylo nevyrovnané i uzdravování. Cítím však, že jsem opět v rovnováze.“ Velká část konzervativní evangelikální reakce na dekonstrukci evangelikální víry spočívala v tom, že se jí čelilo intelektuálními argumenty. Pro mnohé z nás, kteří jí procházíme, je však dekonstrukce uzdravující cestou otevření se vůči sobě a bližnímu. Jak jste si udržela uzdravení jako svůj cíl, místo abyste pouze diskutovala o problémech? A pro ty z nás, kteří se cítí zahlceni v nerovnováze uzdravování, jak se můžeme nadechnout a posunout se k rovnováze?

Veřejný život mě velmi rychle naučil, že hádat se je ztráta času a drahocenné energie. Mnoho lidí cítilo svobodu podělit se o své názory na můj život a zpočátku mě to opravdu vtáhlo. Ale bohužel jsem si musela kolem sebe nasadit tlustý želví krunýř a zároveň se dál uzdravovat.

„Musela jsem si kolem sebe nasadit tlustý želví krunýř a zároveň pokračovat ve svém uzdravování.“

Naučilo mě to, jak je důležité být rázná, když víte, co chcete a potřebujete. Naučila jsem se hodně mazat, stanovovat si hranice, říkat „ne“ a „nééé“. Ne každý vás pochopí. To je v pořádku.

Těm, kteří se uzdravují, bych řekla, aby důvěřovali procesu a sobě. Důvěřujte tomu, co vám říká vaše tělo. Věnujte čas lidem, kteří vás podporují. Naučte se rozpoznat, co chcete, potřebujete a čeho si vážíte, a jak tyto věci získat. Hodně o sebe pečujte ve *všech směrech* a chovejte se k sobě tak, jak byste se chovali k někomu, koho máte velmi rádi.

Sdílette příběh o tom, jak vás váš profesor hudby pochválil za zdrženlivost ve skladbě. Pak poznamenáváte: „Možná, že sdílení krásného náboženství není jen o tom, vědět, co do něj zařadit, ale také vědět, co vynechat.“ Při psaní vaší knihy jste toho mohla říct spoustu, a přesto jste to vynechala. Něco mi na tom připadalo hluboce lidské. Je to také to, co mnohé z nás přitahuje k tomu, abychom naslouchali moudrosti žen, které běží s vlky. Možná, že moje otázka zde není ani tak žádostí o odpověď, jako spíše potvrzením vaší lidskosti, uznáním vašeho kompozičního daru a otevřenou přítomností s vědomím, že ani vy nemusíte být taková, jakou by vás kdokoli z nás chtěl mít.

To je pronikavá poznámka. Ano, jsem velmi lidská. Neřekla jsem všechno, co jsem mohla. Důležitá lekce, kterou jsem se naučila v dospívání od svého otce, byla, že vždycky musíte zanechat své místo lepší, než jste ho našli. Toho jsem se snažila dosáhnout i touto knihou. Chtěla jsem zanechat církev lepší, než jakou jsem ji našla.

Jsem opravdu docela uzavřený člověk. Přesto jsem cítila, že je důležité se o svůj příběh podělit, protože můj život byl zneužit velmi veřejným způsobem. Byla jsem použita jako jakási figurína pro lidi, a figuríny nejsou skutečné. Myslela jsem si, že bych mohla pomoci napravit některé škody. Ale při psaní jsem cítila to napětí.

Za druhé jsem se jako autorka kromě vyprávění příběhu snažila čtenářům přiblížit svou zkušenost s církví. Podívejte se na to z tohoto úhlu a to, co jsem napsala, *byl* celý můj život. Strávila jsem patnáct let pendlováním mezi svým domem a sborem a nic jiného mi vlastně nezbývalo. Pokud po přečtení odcházíte s pocitem jakési prázdnoty a nespokojenosti? No, myslím, že byste se tak cítili oprávněně, protože přesně tak jsem se cítila já.

Rick Pidcock

[Baptist News Global](#)

Rick Pidcock

Rick Pidcock

Rick Pidcock je absolventem Univerzity Boba Jonese v roce 2004 s bakalářským titulem v oboru Bible. Je to spisovatel na volné noze se sídlem v Jižní Karolíně a bývalý Clemons Fellow s BNG. Nedávno dokončil magisterský titul v oboru uctívání na Northern Seminary. Je otcem pěti dětí v domácnosti a produkuje hudbu pod uměleckým jménem Provoke Wonder. Sledujte jeho blog na adrese www.rickpidcock.com.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)